

Londen Suite

(London Suite)

Komedie in twee bedrijven

door

NEIL SIMON

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LONDEN SUITE – LONDON SUITE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1996 by Neil Simon, Ellen Simon and Nancy Simon.

Copyright translation: © 1999 by Neil Simon.

Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **12** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Brian - man, middelbare leeftijd
Billy - man, middelbare leeftijd
Lauren - vrouw, 31 jaar
Mevrouw Semple - vrouw, midden vijftig
Diana - vrouw, bijna vijftig
Grace - vrouw, midden dertig
Sidney - man, middelbare leeftijd
Mark - man, veertiger
Annie - vrouw, eind dertig
Mevr. Sitgood - vrouw, middelbare leeftijd
Piccolo - jonge man
Dokter McMerlin - man, middelbare leeftijd

Plaats: een hotel in Londen
Tijd: Het heden.

EERSTE BEDRIJF:

Gedane Zaken
Naar Huis

TWEEDE BEDRIJF:

Diana en Sidney
De Man Op De Vloer

DECOR:

De suite bestaat uit een zitkamer, een slaapkamer en een badkamer. De deur naar de gang komt uit in een klein, vierkant halletje dat toegang geeft tot de zitkamer. Een andere deur leidt naar de slaapkamer en de badkamer. Beide ruimten hebben uitzicht op straat. Rechts in de zitkamer bevindt zich een bar. Het is bepaald niet een van de grootste hotels in Londen, maar het heeft stijl en "grandeur" en de gasten komen voor de sfeer, het comfort en de privacy.

EERSTE BEDRIJF

Eerste Scène

GEDANE ZAKEN

(in het donker horen we de stem van een medewerkster van British Airways via de luidsprekers in de hal)

Vrouw: Dames en heren, degenen die reizen met British Airways Vlucht 106 met bestemming Buenos Aires, worden verzocht zich naar ingang nummer zeven te begeven...Dank u. *(we horen het geroezemoes van stemmen in de hal, dan de stem van een man)*

Brian: *(vals opgewekt, schril)* Nee maar, Bill, dat ik JOU hier ontmoet...

Billy: Brian? Ben jij dat?

Brian: Op weg naar Argentinië? Het moet daar heel mooi zijn, heb ik gehoord. Maar eerst zou ik nog graag een praatje met je maken. *(Bill wil interromperen)*...Je hebt nog tijd zat om je vliegtuig te halen. *(het geroezemoes neemt langzaam af. Het licht gaat aan en we bevinden ons in suite 402. Het is tien uur 's avonds. Billy Fox, rond de vijftig, draagt een donkere jas over een goed zittend pak. Hij ziet er angstig uit. Brian Cronin, rond de vijftig, in een kort leren jasje, met in een hand een pistool en in zijn andere een glas whisky. Het pistool is gericht op Billy)*

Billy: ...Ik heb niets verkeerd gedaan, Brian. Echt niet. Wat het ook is, we moeten dit misverstand de wereld uithelpen.

Brian: Oh, let maar niet op het pistool, Billy. Dat is alleen maar om mijn argumenten kracht bij te zetten...Beng beng beng! *(hij lacht)* Nee, nee. Ik heb gewoon een pistool voor het geval ik gedwongen zal zijn je te vermoorden. *(stilte)* Mooie suite, hè? Niet veel veranderd in die...wat is het...tweëntwintig...drieëntwintig jaar? Ik geloofde m'n ogen niet toen je me hierin had gezet...het meest luxueuze dat ik ooit meegemaakt had....Wie was ik toen? Een niemand. Een jonge schrijver uit Wales, voor het eerst in London, mijn nieuwe boek onder mijn arm, ik droeg het enige pak dat ik had. Jij had veel vertrouwen in mij, Billy. Daar zal ik je altijd dankbaar voor blijven.

Billy: Ik ben duizelig. Ik vrees dat ik flauw ga vallen.

Brian: Waag het niet, Billy. De loop is op je kruis gericht. Zometeen stuiter je als een gek de kamer rond....

Billy: *(zet diplomatenkoffertje op zijn schoot, zijn gevoelige delen bescherming biedend)* Haat je me echt zo erg?

Brian: Je haten? Ach Bill, ik was altijd bezorgd om je welzijn, om je gezondheid. Iedereen die afhankelijk van je was, was trouwens

bezorgd. Want als jou iets zou overkomen, Billy, wie moest dan onze financiële zaken regelen? *(hij neemt een slok)*

Billy: Brian, dit is niet de eerste keer dat ik meemaak dat je je waanideeën in je kop haalt. Hoeveel whisky moet je nog drinken voor je voorgoed de laatste resten van je hersenen en je talent vernietigt?

Brian: Hoe heb jij mij meegemaakt, Billy? Dronken, kwaad, zielig, met een geladen pistool, klaar om een tunnel van oost naar west door die rotkop van je te blazen? Het antwoord daarop is nooit, Billy. Nog nooit heb jij mij zo meegemaakt. En hoeveel whisky ik moet drinken voor ik de laatste resten van mijn talent en hersenen vernietig? Dat is makkelijk te beantwoorden. Mijn talent is het kwetsbare stadium al lang voorbij. Ik heb het niet vernietigd. Ik heb het opgebruikt. Het is opgedroogd en uitgeput, en zal niet, zoals de Nijl in het voorjaar, weer stijgen en de oevers overspoelen. Talent droogt op en barst onder de druk van critici en lezers die kwaliteit verlangen, echte kunst en tegelijk herkenbaarheid. Voor het misging heb ik echter nog acht goede boeken geschreven, waarvan de filmrechten en de rechten voor televisie een leuke som geld opleverden, nietwaar, Bill? Alles keurig opgespaard om de toekomst voor mezelf, mijn twee ex-vrouwen, mijn kinderen en mijn kleinkinderen veilig te stellen...totdat ik gisteren per ongeluk en min of meer bij toeval ontdekte dat er helemaal geen geld IS! Dat er niets over is van wat ik gespaard had...met andere woorden...ik ben blut, Billy...en dat maakt me razend.

Billy: Ja...Dat begrijp ik best...Maar laten we eens even wat feiten onder ogen zien...

Brian: Dat zou heel mooi zijn. Werp er je licht eens op, Billy. Misschien kun jij me uitleggen hoe het kan dat ik na een levenlang hard werken en sparen en verstandig investeren bij mijn goede vriend plotseling blut ben? Dat mijn goede vriend, Billy Fox, die ook nog mijn zakelijk adviseur en mijn manager is, plotseling met de noorderzon vertrokken is? Dat mijn geld verdwenen is in onbekende zakken? Leg me dat eens uit.

Billy: Brian, je begrijpt toch wel dat die verliezen alleen maar verliezen zijn op papier?

Brian: Papier, huh? Geld wordt toch gedrukt op papier, of niet soms? En mijn banksaldo staat ook op papier....en op dat papier valt nu te lezen dat mijn totale vermogen bestaat uit acht nullen zonder ander cijfer ervoor...Bedoel je dat soms, Bill?

Billy: Ik stel voor dat je om te beginnen dat pistool eens weglegt, dan wordt het wat meer een gesprek in plaats van een levensbedreigende situatie. Vind je niet, Brian?

Brian: Je hebt gelijk. Ik ben het er helemaal mee eens. *(hij legt het pistool niet neer. Billy staart hem aan. Dan realiseert Brian zich dat hij de daad niet bij het woord voegt)* Oh, ja...*(hij legt het pistool op tafel)* Zo. Het pistool ligt op tafel. Nu is het een gesprek. En als dat niets oplevert, kunnen we altijd nog weer terug naar de levensbedreigende situatie... Ga verder, Bill.

Billy: Nou...waarom denk je dat je geld weg is?

Brian: Dat vind ik bijvoorbeeld een levensbedreigende vraag. *(hij pakt het pistool weer op)* Maar ik zal het je toch vertellen. Gisteren zat er bij de post een rekening van de slager. Normaal stuur ik alle rekeningen direct door naar jou, maar er stond met grote letters "derde herinnering" op de envelop. Verbaasd en nieuwsgierig opende ik toen de envelop. Het was een vriendelijke brief, waarin ze vertelden dat ze altijd erg blij waren met mijn klandizie, maar dat ik nu al vier maanden achter liep met de betalingen en dat ze het vervelend zouden vinden een incassobureau in te moeten schakelen.

Billy: Is dat alles? Belachelijk. Wat brutaal van ze. Je had me alleen maar hoeven bellen op mijn privé-adres.

Brian: Dus ik belde je onmiddellijk op je privé-adres...en kreeg geen antwoord.

Billy: Ach..had me dan een fax gestuurd.

Brian: Toen heb ik je een fax gestuurd. Maar kreeg geen antwoord.

Billy: Je had me via mijn autotelefoon kunnen proberen te bereiken.

Brian: Ik heb je acht keer gebeld op het nummer van je autotelefoon.

Billy: Oh, ja, dat is waar ook. Mijn auto is naar de garage. Grote beurt, weet je wel.

Brian: Toen heb ik je een e-mail gestuurd.

Billy: Nu weet ik het weer. Ik was op de bank voor een vergadering over een nieuw Oost-Duits project. Maar je had toch naar Shepherd kunnen vragen op de bank? Hij behandelt jouw dagelijkse financiële zaken.

Brian: Dus vroeg ik naar meneer Shepherd, die mijn dagelijkse financiële zaken afhandelt. "Uw rekening?" vroeg Shepherd. "Uw rekening is vorige week opgeheven door Meneer Fox". ... "Mijn rekening?" vroeg ik, ontzet en stomverbaasd. "Natuurlijk", antwoordde Shepherd. "Dat wilde u toch? De aanvraag was door uzelf en Meneer Fox beiden ondertekend. Dat was toch de bedoeling?" "Ja, natuurlijk", zei ik met knikkende knieën en bloed dat overal naar toe gepompt werd, behalve naar mijn hart.

Billy: Ja. Ik heb jouw geld in een buitenlandse onderneming geïnvesteerd. Dat verklaart ook die vergadering over dat Oost-Duitse project...

Brian: Dus je hebt mijn handtekening vervalst.

Billy: Ik heb een volmacht. Ik wilde niet dat je deze geweldige kans zou mislopen.

Brian: En nu zit mijn geld dus in dat Oost-Duitse project.

Billy: Ja...bijna.

Brian: Bijna?

Billy: Zogauw ik van hun een schriftelijke bevestiging heb ontvangen.

Brian: Is dan het geld hier, of is het daar, Billy? Of vliegt het nu eersteklas met Lufthansa richting Oost-Duitsland?

Billy: Ik denk dat dit allemaal op een misverstand berust. Bekijk je portefeuille maar eens...

Brian: Gisteravond heb ik gezocht naar mijn portefeuille. Ik weet nooit waar ik dat ding heb liggen. Er zijn twee dingen in de wereld waar ik nooit inkijk, Billy. Dat zijn mijn eigen boeken, omdat ik er geen emotionele binding meer mee heb, en dat is mijn portefeuille, waar ik nooit emotionele binding mee heb **gehad**. Ik heb geen verstand van zaken, dat weet je.

Billy: Daar heb je mij dan ook voor...Niemand heeft verstand van zaken, Brian. Het heeft de Egyptenaren tweehonderd jaar gekost om de piramides te bouwen, maar na vijfduizend jaar zijn ze nog niet afbetaald.

Brian: Ik hoop dat je niet MIJN geld daarin hebt geïnvesteerd, Billy.

Billy: Het enige dat ik wil, is dat jij rustig kunt slapen, Brian. Daarom hebben wij eens in de drie maanden een vergadering.

Brian: Vier keer per jaar kom ik op jouw kantoor, waar je me overstelpt met grafieken, balansen, computeruitdraaien, maatschapsovereenkomsten, enzovoort. En jij legt me dan uit hoe het allemaal werkt, een heel verhaal doorspekt met een financieel jargon waar zelfs De Bank Van Engeland geen brood van zou lusten, en als je dan zegt "begrijp je de situatie"? dan zeg ik "Ja", want het enige dat ik begrepen heb is je vraag "begrijp je de situatie?"...Ik begrijp er geen moer van...ik **heb** het nooit begrepen en ik **zal** het nooit begrijpen. Ik **wil** het ook niet begrijpen, en al zou ik het begrijpen, dan zou ik de pest aan mezelf hebben omdat ik het begreep.... Het zijn mijn zaken verdomme niet. Het zijn **jouw** zaken. Mijn zaken beperken zich tot het schrijven van boeken. Jouw zaken zijn mijn zaken te behartigen en er een bloeiende onderneming van te maken waar wij **beiden** profijt van kunnen hebben...Het is mijn plicht jou te vertrouwen. Jouw verantwoordelijkheid is dat vertrouwen waard te zijn...Ergens is een breuk opgetreden in dat vertrouwen. En dat is dan ook de reden dat ik nu met een pistool tegenover je zit. Ik nader steeds meer het punt van je ontmaskering en je **executie**...

Billy: *(schermt zijn hoofd af met de diplomatenkoffer)* Brian. We zijn meer dan twintig jaar bevriend geweest. Betekent dat dan niets voor je?

Brian: Ik ben heel blij met die twintig jaren, Billy. Het is alleen de laatste anderhalve dag die me dwarszit...Je hebt mijn geld gestolen, nietwaar?

Billy: Nee!

Brian: Durf je dat te zweren?

Billy: God mag me doden als ik lieg.

Brian: Dat is de reden dat hij mij stuurt.

Billy: Oh, Jezus, je hebt je verstand verloren.

Brian: Nee, JIJ hebt mijn verstand verloren, en mijn geld en mijn waardepapieren. Zeg eens, Bill, misschien een onbelangrijk puntje, maar stort ik nog steeds geld op een leeggeplunderde rekening?

Billy: Ach, wat heeft het nog voor zin? Je wilt toch niet naar me luisteren. Toe maar. Maak er een eind aan. Schiet me maar voor mijn kop, als je daar gelukkig van wordt.

Brian: Het zou me niet gelukkig maken, maar wel een stuk minder gespannen...Je hebt mijn geld gestolen, waar of niet, Billy?

Billy: Nee!...Absoluut niet...ik heb het geleend.

Brian: OH!...Nu begrijp ik het. Het is een lening! Ik kan dus de rekening van mijn slager niet betalen omdat ik jou al mijn geld geleend heb. Ik wist niet dat we zo dik bevriend waren, Bill... maar omdat je me niet op de hoogte hebt gebracht van die lening, is het technisch gesproken toch gewoon stelen, nietwaar?

Billy: Nou...als je het zo letterlijk en ambtelijk bekijkt wel, ja.

Brian: Ambtelijk? BULLSHIT!!...Je hebt het gestolen! Waarom? Ik vertrouwde je. Waarom heb je het gedaan?

Billy: ...Afgunst, neem ik aan...Ik ben heel goed in het behartigen van de zakelijke belangen van mijn cliënten, alleen niet in die van mezelf, vrees ik. Ik verdien een hoop geld voor mijn cliënten, en dat is niet zo moeilijk als je denkt. Het is heel makkelijk om het vermogen van een man die twintig miljoen waard is te vergroten. Voor hem gaan deuren open die voor ieder ander gesloten blijven. Het is een elitair clubje, weet je. De rijken. Je hoeft je niet als lid aan te melden. Je hebt geen referenties nodig. Je portefeuille is je referentie en biljoenen ponden worden dagelijks door de top heen en weer geschoven als koningen en koninginnen op een verzilverd schaakbord. En de top verliest nooit...de macht van rijkdom is heel verleidelijk. Het gaat er niet om wat je allemaal kunt kopen. Het gaat erom wat je allemaal niet **hoeft** te kopen. Je hoeft namelijk niets meer te bewijzen, snap je. En ik raakte in de verleiding om te denken dat iets van die macht mij

toebehoorde. Dat ik boven alle twijfel verheven was omdat ik de rijken mocht introduceren bij de top. Het was tenslotte mijn verdienste dat de rijken steeds rijker werden, dat ze zich veilig voelden, dat ze zich een levensstijl konden veroorloven waar de meeste mensen niet eens van durven dromen. En geleidelijk begon ik te denken dat ik een van hen was. Ik had het gevoel dat ik daar recht op had. Ik ging me zo kleden als zij deden, ging naar dezelfde restaurants, nodigde ze uit voor de lunch, koos hun soorten wijn. Ik begon boven mijn stand te leven. Een huis dat ik me niet echt kon veroorloven, een paar onbetaalbare schilderijen, een bruiloft voor mijn dochter waar een spektakel als Miss Saigon bij in het niet valt... Toen ik vijfentwintig jaar getrouwd was, nam ik zestien vrienden en familieleden mee op een Griekse cruise. Die ben ik nu nog aan het afbetalen. De schulden stapelden zich op, en uit pure wanhoop deed ik iets wat ik mijn eigen cliënten nooit geadviseerd zou hebben. Ik investeerde in twijfelachtige projecten. Een toneelstuk met een bekende ster erin, dat nooit verder is gekomen dan Bristol. Een film die gedeeltelijk werd gefinancierd door twee Iraanse broers, die zich middenin de opnamen plotseling terugtrokken, zodat ik en nog wat andere gedupeerden met de schuld kwamen te zitten. Als iets hiervan ook maar bekend werd, zou ik het vertrouwen van al mijn cliënten kwijt zijn. Ik had twee en een half miljoen pond nodig, en snel, zonder het risico te lopen dat het zou uitlekken...dus leende ik van mijn cliënten, zonder dat zij het wisten, en met de bedoeling alles ooit terug te betalen. Ik zal alles goed maken, Brian. Dat zweer ik je. Ik heb je bedrogen en dat was onvergeeflijk. Alles wat ik nu van je vraag is tien dagen. Geef me tien dagen de tijd om je iedere cent terug te betalen. Als het me dan niet gelukt is, mag je me aangeven. Ik zeg het je eerlijk: de schaamte en de schande zullen erger voor me zijn dan een kogel door m'n kop. *(stilte, dan kijkt Billy op naar Brian, wachtend op antwoord)*

Brian: Tja...over dilemma's gesproken...Maar weet je wat echt pijn doet, Billy?... Echt pijn?... Dat je me niet hebt uitgenodigd op je Griekse cruise.

Billy: Je zou je te pletter verveeld hebben. Het zijn jouw soort mensen niet.

Brian: Nee, ik ben meer het soort dat betaalt voor hun vakantie, of niet?...Zal ik je eens wat vertellen?... Ik neem dat terug van die twintig jaar vriendschap...ik begin met terugwerkende kracht de pest aan je te krijgen, rotzak.

Billy: Brian, goeie ouwe Brian, mijn vriend. Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik schaam me diep.

Brian: Ja, ik merk het. Een klein vraagje nog. *(Billy kijkt op)* Hoeveel van ons heb je bestolen?... De helft?... Tien?... Vijf? Hoeveel van ons, Billy?

Billy: ...Alleen van jou.

Brian: Alleen van MIJ?...Alleen van mij?...Niet van hun? Niet van de anderen? Niet van dat klotenelitaire clubje van je met hun verzilverde schaakbord? Alleen van MIJ! *(recht in Billy's gezicht)* Jij smerig, waardeloos, gluiperig varken! Ik heb helemaal geen pistool nodig om je te vermoorden. Ik kan het wel met een vork, klootzak! *(hij grijpt de vork die op de fruitschaal tussen het fruit staat, pakt Billy bij zijn kraag en houdt de vork boven zijn hoofd)* Waarom IK?...Waarom ben ik de enige van wie je gestolen hebt?

Billy: Omdat je de enige bent die geen vragen stelde! *(Brian is verbijsterd. Hij laat Billy los)* Weet je waarom al mijn andere cliënten zo rijk zijn, Brian? Omdat ze opletten. Omdat ze vragen stellen. Ze houden hun portefeuilles in de gaten en als er ook maar een cijfertje achter de komma niet klopt trekken ze aan de bel. Ze waken als haviken over hun geld. Jij weet niet eens waar het nest is! Twee maanden lang heb ik ieder ei dat je legde onder je veren vandaan gejat. Je **smeekte** me bijna om je op te lichten, weet je dat? De grote schrijver die vanuit zijn ivoren toren neerkijkt op geldzaken. Er zijn er twee nodig om te stelen, Brian. Een om te geven en een om te nemen.

Brian: *(kijkt hem aan)* Heb ik nog **iets** over?

Billy: ...Nee.

Brian: Zelfs geen kleine rekening ergens? Iets dat je over het hoofd hebt gezien?

Billy: Nee. Ik heb alles genomen.

Brian: Alles? Alle twee miljoen honderduizend pond?

Billy: Twee miljoen zeshonderd en twaalfduizend pond. Je wist niet eens wat je had, of wel? Mijn kleinzoon van vier zou je kunnen bestellen en je zou het niet eens in de gaten hebben.

Brian: Je bent zeker al begonnen met zijn opleiding, nietwaar? Maar goed, we zijn het tijdstip van jouw dood al voorbij. *(hij pakt het pistool, grijpt Billy weer bij zijn kraag)*

Billy: Denk je dat je hier mee weg komt? De piccolo heeft je gezien. De assistent manager heeft je achter me zien staan toen ik haar mijn creditkaart gaf.

Brian: Ik probeer nergens mee weg te komen, Billy. Ik heb geen geld, geen vooruitzichten, geen talent. Ik ben al zo goed als dood.

Billy: Als je mij een kans geeft, zorg ik dat je je geld terug krijgt. Laat me het je uitleggen.

Brian: Hoe denk je dat dan te gaan aanpakken?

Billy: In Buenos Aires. Daar zou ik naartoe gaan. Ik was bezig met een grote deal daar. Een enorm rijke zakenman in Argentinië is van plan voor eenenvijftig procent eigenaar te worden van een project van een van mijn cliënten. Maar hij wil niet verkopen. Zijn partners wilden wel verkopen en vroegen mij te bemiddelen. Dat heb ik gedaan. Ik heb hem ervan kunnen overtuigen dat het een goede zet zou zijn te verkopen. Toch moeten er nog wat kleine probleempjes het hoofd geboden worden. Dat moet persoonlijk. Geen telefoon, geen fax. Het moet van aangezicht tot aangezicht. Daarom hebben ze mij naar Buenos Aires gestuurd. Als dit mij lukt, Brian, dan ben ik straks twee miljoen pond rijker. Dat is een mega deal, Brian, de beste deal die ik ooit gemaakt heb. Ik kan je dan een groot deel van je geld terugbetalen...Geef me die kans, Brian, doe het voor ons allebei.

Brian: *(denkt na)* Heb je het ticket bij je?

Billy: Ja.

Brian: Laat eens zien. *(Billy haalt het uit zijn zak en geeft het hem. Brian bekijkt het kaartje)* Dit is een enkele reis Argentinië.

Billy: Ja. Daar heb ik een hele goede reden voor. Meneer De Gatto, zo heet die Argentijn, bood me aan, dat als de deal door zou gaan, mee te gaan met zijn privé-vliegtuig naar Londen, waar ik dan zijn zakelijke partners zou kunnen ontmoeten. De reden dat ik dus geen retourticket heb gekocht, is het absolute vertrouwen dat ik heb in deze deal. Zonder dat vertrouwen zou ik niet eens gaan.

Brian: Aha...klinkt veelbelovend, zeg...

Billy: Meer dan veelbelovend, Brian. Ik weet zeker dat het lukt.

Brian: Hmm...er zit me nog een kleinigheid dwars.

Billy: Wat dan, Brian?

Brian: Ik geloof er geen woord van. Meneer DeGatto is je kapper. Waarschijnlijk de eerste naam die je zogauw te binnen schoot. Als ze jou al twee miljoen geven, dan is dit een deal van honderden miljoenen. Waarom zouden ze JOU dan sturen, Billy? Ze zouden eerder een heel bataljon bedrijfsjuristen sturen...ik weet misschien niets van zaken, maar ik weet precies wanneer een verhaal slecht in elkaar zit. *(grijpt Billy weer bij zijn kraag)*

Billy: *(valt op zijn knieën)* Ik zweer op het leven van al mijn familieleden, het is echt waar!

Brian: Ik zal je vertellen waarom ik het niet geloof. Toen Meneer Shepherd me vertelde dat mijn rekening opgeheven was, ging er een alarmbelletje in mijn hoofd af. Dus vanmorgen, rond zeven uur, ben ik naar je prachtige huis gereden en heb mijn auto een eind verderop geparkeerd. Om kwart over negen kwam jij met je diplomatenkoffertje

het huis uit. Je vrouw, Margaret, verscheen in de deuropening en riep iets over dat je niet te laat moest komen voor het eten omdat de Fosters vanavond op bezoek zouden komen. Dat is wel een hele vreemde tekst voor een vrouw die haar man uitzwaait omdat hij naar Argentinië vertrekt...tenzij je het natuurlijk helemaal niet aan Margaret verteld hebt...Ik ben je Londen in gevolgd. Je ging de Bank Van Canada binnen en kwam twintig minuten later weer naar buiten met een diplomatenkoffer die iets zwaarder leek te zijn geworden... Toen ben ik je auto gevolgd naar het vliegveld van Heathrow. Je checkte in bij British Airways, tweede klas, en liet je koffers labelen. Ze zijn nu waarschijnlijk al halverwege het Evita Peron Hotel. En toen ben ik tevoorschijn gekomen en heb je kennis gemaakt met de loop van mijn pistool in je rug. Dus afgezien van "Don't Cry For Me, Argentina", heb je verder nog iets toe te voegen aan dit verhaal? *(Bill gaat zitten, verslagen. Aan het einde van zijn Latijn)*

Billy: Niets...Ik heb niets meer te zeggen...ik ben het helemaal zat...de leugens...alles...Ik heb je bestolen, dat is het hele verhaal. Je hebt gelijk. Het hele verhaal is uit mijn duim gezogen. Dat is in ieder geval een terrein waarin jij de beste bent...of was, misschien...Doe wat je wilt, het kan me eigenlijk niets meer schelen. *(Brian leunt achterover en kijkt hem aan)*

Brian: Wat zit er in de diplomatenkoffer, Billy?

Billy: Een beetje geld, wat ik nog bij elkaar kon schrapen... vijfenzeventig duizend pond...ik zal je de helft geven.

Brian: *(glimlacht)* Wat ben je toch een heerlijke rat, Billy...Geef me de koffer. *(Brian neemt Billy de koffer af)*

Billy: Je kunt hem alleen open krijgen als ik je zeg hoe dat moet. *(Brian klikt de sloten moeiteloos open)* Juist...zo moet het. *(Brian opent de koffer en begint het geld te tellen)*

Brian: Zeventig, tachtig, negentig, honderd, tweehonderd... Billy, je bent niet zo goed meer met cijfers als vroeger. Er zitten hier zowat driehonderdduizend ponden in.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto